

Danmark fremhævede, at efter regeringens opfattelse kunne en varig fred ikke opnås ved militære midler, men kun gennem en politisk løsning, der var baseret på og sikrede det vietnamesiske folks ret til frit at bestemme sin egen fremtid. Det var den nye danske regerings opfattelse, at een måde at fremme en politisk løsning på var ved at bryde Nordvietnams politiske isolation.

5. Det sydlige Afrika.

Omtalen af problemerne vedrørende det sydlige Afrika indeholdt ikke væsentlige afvigelser fra de synspunkter, der blev fremført under 25. samling.

En række af de afrikanske indlæg beskæftigede sig med tanken om en såkaldt *dialog med Sydafrika*. *Elfenbenskysten* gik i fortsættelse af sin hidtidige politik ind for en dialog og anvendte en stor del af sit indlæg til en argumentation for denne tanke og imod de synspunkter, modstandere af tanken fremfører. Også *Madagascar* gik ind for dialogpolitikken.

Algeriet, Cameroun, Congo, Guinea, Kenya, Rwanda, Somalia, Tanzania, Zaire, Zambia og *Øvre Volta* afviste dialogtanken mere eller mindre kategorisk, medens lande som *Burundi, Mali, Nigeria* og *Sierra Leone* gav udtryk for varierende grader af skepsis. Det var et gennemgående træk i de indlæg, der gav udtryk for en mere eller mindre negativ holdning, at en dialog i første række måtte iværksettes mellem det sydafrikanske regime og afrikanerne i selve Sydafrika.

Sydafrika hævdede, at der også i det forløbne år var sket en udvikling henimod skabelsen af et samfund i det sydlige Afrika af uafhængige nationer. Det var stadig for tidligt at sige noget om, hvornår de enkelte områder (de såkaldte Bantustans) ville blive suveræne og komme til at spille deres rolle i verdenssamfundet, herunder FN. De enkelte områders befolkninger havde ret til at forhandle om opnåelse af uafhængighed med den sydafrikanske regering på et hvilket som helst tidspunkt. Hvert af områderne spillede en aktiv rolle i deres egen politiske udvikling gennem konsultationer med regeringen. Der var således allerede en dialog i gang med befolkningsgrupperne i Sydafrika.

Sydafrika berørte ikke i sit indlæg *Namibia-spørgsmålet*, men havde i sikkerhedsrådet den 27. september 1971 klart afvist rådets kompetence til at beskæftige sig med Namibia-spørgsmålet. Det hævdede blandt andet, at generalforsamlingens resolution 2145 (XXI) var i modstrid med FN-pagten, især dennes artikel 10, idet generalforsamlingen alene kan afgive henstillinger, men ikke ophæve et mandat. Afslag på det sydafrikanske forslag om folkeafstemning viste, at hele spørgsmålet var politisk ikke juridisk. Sydafrika fornyede sin invitation til generalsekretæren eller en repræsentant for denne om at besøge området. Den sydafrikanske repræsentant konkluderede, at Sydafrika ikke kunne acceptere den af Den internationale Domstol den 21. juni 1971 afgivne udtalelse om Namibia-spørgsmålet.

Størsteparten af de afrikanske lande fremhævede i deres indlæg under generaldebatten Den internationale Domstols udtalelse vedrørende Namibia. I en lang række af disse indlæg blev der givet udtryk for støtte til formanden for OAU's forsamling af stats- og regeringschefer, Mauritaniens præsident M. O. Daddah, der på OAU's vegne i sikkerhedsrådet havde rettet en indtrængende opfordring først og fremmest til sikkerhedsrådets permanente medlemmer om at leve op til det ansvar, de havde overfor befolkningen i Namibia. Flere afrikanske lande rettede tillige en opfordring til generalforsamlingen i denne sammenhæng. *Mali* krævede, at Namibia-rådet blev sat i stand til fuldt ud at påtage sig sit ansvar. Kun *Sierra Leone* fremsatte mere konkrete forslag, idet man gik ind for en fuldstændig isolering af Sydafrika samt udsendelse af en FN-politistyrke, der skulle overtage administrationen af Namibia i overgangsperioden, indtil området kunne opnå fuld uafhængighed. Denne politistyrke skulle finansieres over FN's almindelige budget.

Så godt som alle de afrikanske indlæg berørte problemerne vedrørende *områderne under portugisisk administration*. Et gennemgående træk var en fordømmelse af Portugal i forbindelse med grænseincidenterne ved Senegal og Guinea. De kendte beskyldninger mod NATO for at yde støtte til Portugals kolonikrige var ligeledes et gennemgående træk og blev især fremhævet af *Algeriet, Libyen, Mali, Sierra Leone, Somalia,*